

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2009. évi március hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.218/2008/23. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekinti.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosbításért, a vádlott a testi sértés vonatkozásában felmentésért, védője elsődlegesen a testi épség elleni cselekmény tekintetében felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva a kiszabott büntetés súlyosbítására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattel megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki:

A vádlott nem szenved és nem szenvedett a terhére rótt cselekmény elkövetésekor sem az elmeműködés olyan kóros állapotában - így különösen elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban -, amely képtelenné tenné, vagy korlátozná cselekménye következményeinek felismerésében, illetve az ennek megfelelő cselekvésben. Cselekményét szokványos részegség állapotában követte el, patológiás vagy abortív patológiás részegsége utaló adatok nem voltak feltárhatóak. A vádlott alkoholfüggőségben szenved. Kényszergyógyítása orvosi szempontból indokolt, ennek egészségügyi ellenjavallata nincs (dr.szakértő¹ igazságügyi pszichiáter szakértő, valamint dr.szakértő² igazságügyi elmeszakértő szakvéleménye a bírósági iratok 20. sorszáma alatt).

Az ekként kiegészített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. Ennek során felderítette és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megfelelő felderítéséhez szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól.

Kihallgatta azokat a személyeket, akik tudomással bírtak a vádlott és a sértett kapcsolatáról, akár közvetlen, akár közvetett értesüléssel rendelkeztek a vád tárgyává tett cselekmény elkövetéséről.

A másodfokú bíróság megítélése szerint is a beszerzett bizonyítékok alapján megnyugtatóan bizonyítottá vált a vád tárgyává tett testi épséget sértő cselekmény vádlott általi elkövetése.

Kétségtelen tény volt ugyanis, hogy az otthonában a vádlottal kettesben tartózkodó sértett a vádbeli időpontban az elsőfokú bíróság által megállapított közvetlen életveszélyes sérülést szenvedte el. Az orvossal az eleséstől való keletkezési módot noha egyértelműen nem tudta kizárni, azonban annak valószínűségét a bántalmazáshoz viszonyítottan lényegesen kisebb fokban állapította meg. A sértett már a sérülés elszenvedésének estéjén mind orvosi ellátása alkalmával, mind hozzátartozójának, a vádlott által megvalósított sérülésokozásról számolt be.

Az eljárás során kihallgatott valamennyi tanú - aki erről akár áttételesen, akár a sértettől szerzett tudomást - a cselekmény elkövetőjeként a vádlottat nevezte meg.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a vádlott elkövetői magatartására utalt a televízió készülék megrongálásának ténye is, amelyet a vádlott maga sem vitatott. A sértett fia, **tanú¹** tanúvallomása szerint, amikor anyja irataiért visszamentek a

lakásba, a vádlottat ittas állapotban találták, aki a visszaérkezés tényét sem észlelte.

A felsorolt bizonyítékokra, valamint a jogerős elítéltetésekkel és egyéb iratokkal dokumentált korábbi vádlotti magatartásokra is figyelemmel az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vád tárgyává tett cselekményt a vádlott követte el.

A másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a védő által indítványozott és a korábban mentességi joggal élő **tanú2** tanú fellebbezési eljárásban történő kihallgatását, miután a cselekmény lefolyásáról nem rendelkezik ismeretekkel. A vádlott és a sértett kapcsolatára, illetve a sértett alkoholfogyasztására vonatkozóan vallomása nélkül is megnyugtató adatok álltak rendelkezésre.

Miután a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság a logika szabályaival összhangban állóan értékelte, és ítéletében értékelő tevékenységének indokát is részletesen kifejtette, így a megalapozott tényállás - a védő ezzel ellentétes érvei ellenére - a másodfokú eljárásban eredménnyel nem volt támadható.

A fentiek szerint kiegészített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A testi sértés alóli felmentést célzó fellebbezések tehát nem voltak megalapozottak.

A vádlottnak a bántalmazás során a célba vett testrészre, az erőbehatás mértékére figyelemmel az általános élettapasztalat alapján is számolnia kellett súlyos, életveszélyes sérülés keletkezésének lehetőségével.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott pontosan meg nem határozható kemény és tompa felszínű tárggyal ütötte meg a sértett fejét. Ezt a körülményt, az ütés erejét és irányultságát értékelve a vádlott szándéka az életveszélyes következményre is legalább eshetőleges formában ki kellett, hogy terjedjen.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen tárta fel, és tényleges súlyuknak megfelelően értékelte.

A vádlottal szemben a korábban már négy alkalommal ugyancsak alkoholos állapotban elkövetett bűncselekmények miatt alkalmazott nevelő jellegű

(pénzbüntetés, felfüggesztett szabadságvesztés) büntetések - a sértett sérelmére elkövetett újabb bűncselekményre figyelemmel - a kellő eredményt nem érték el. A törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés, illetve a mellékbüntetés tartama a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez szükséges, de egyúttal elegendő büntetésnek tekinthető, ezért a másodfokú bíróság annak mind súlyosbítását, mind enyhítését indokolatlannak tartotta. A jogorvoslati kérelmek ezt célzó részükben sem voltak megalapozottak.

Mindezeket figyelembe véve a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a kiszabott büntetést a Btk.85.§ (1) és (3) bekezdései értelmében halmazati büntetésnek kell tekinteni.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2009. március 20.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.218/2008/23. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.230/2008/6. számú végzése folytán a 2009. évi március hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke